

POSTANOWIENIE

Dnia 13 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z powództwa L. R.

przeciwko Ł. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 13 czerwca 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 5 maja 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 2700 (dwa tysiące
siedemset) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego

przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Wprawdzie skarżący odwołał się do występowania istotnych zagadnień prawnych, niemniej nie występuje ta przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.).

Stosownie do ugruntowanego stanowiska Sądu Najwyższego, istotnym zagadnieniem prawnym jest taki problem jurydyczny, który ma znaczenie dla rozwoju prawa lub stanowi precedens dla rozstrzygnięcia podobnych spraw (por. postanowienie SN z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04 niepubl.). Powołanie się przez skarżącego na istnienie takiego zagadnienia wymaga jego sformułowania oraz przedstawienia argumentacji jurydycznej uzasadniającej tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało. Skarżący powinien też wykazać, że ma ono ważne znaczenie dla rozpoznania lub rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2003 r., II CK 324/03, z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepublikowane oraz z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OCNP 2006, nr 15 - 16, poz. 243). Ponadto, prawidłowo wyartykułowane zagadnienie musi być sformułowane ogólnie w tym sensie, że nie może chodzić w nim o sposób rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 września 2004 r., II CZ 94/04, niepubl.).

Pytanie, czy opinia biegłego sądowego dotycząca obniżenia wartości nieruchomości stanowi operat szacunkowy podlegający ocenie organizacji zawodowej rzeczoznawców majątkowych, w okolicznościach sprawy nie mogło być uznane za zagadnienie prawne w wyżej zasygnalizowanym znaczeniu, gdyż wniosek o taką weryfikację był spóźniony i to zarówno na podstawie art. 207 § 6 k.p.c. jak i art. 381 k.p.c. - jak trafnie ocenił Sąd Apelacyjny. Odpowiedź więc na nie, nie mogła wywrzeć wpływu na wynik sprawy.

Drugie pytanie, czy ustalając odszkodowanie na podstawie art. 129 ust. 2 u.p.o.ś. (Ustawa z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska, jedn. tekst: Dz.U. z 2017 r., poz. 519) należy brać pod uwagę generowane przez zakład immisje (hałas), gdy zakład oddziaływał w stopniu równym lub wyższym na

środowisko już także przed ustanowieniem obszaru ograniczonego użytkowania nie jest oparte na wiążącym Sąd Najwyższy stanie faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), z którego wynika, że po wprowadzeniu strefy nastąpiło obniżenie wartości nieruchomości powódki.

W judykaturze jest już utrwalony pogląd, że odszkodowanie na podstawie art. 129 ust. 2 u.p.o.ś należy się „w związku z ograniczeniem korzystania z nieruchomości” i przesłanka ta w sprawie wystąpiła (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 2016 r., II CSK 100/16, II CSK 113/16, II CSK 450/16). Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego (por. wyroki z dnia 6 maja 2010 r., II CSK 602/10, z dnia 25 maja 2012 r., I CSK 509/11, OSNC 2013, nr 2, poz. 26, z dnia 21 sierpnia 2013 r., II CSK 578/12, OSNC 2014, nr 4, poz. 47) ograniczenie prawa własności spowodowane ustanowieniem obszaru ograniczonego użytkowania jest tylko jednym z elementów składających się na szkodę w rozumieniu art. 129 ust. 2, ale szkody tej nie wyczerpuje.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c., por. także postanowienie Sądu najwyższego z dnia ... II CSK 450/16 niepubl.).